

Европейски съд по правата на човека

Перез срещу Франция

(Perez v. France)

Жалба № 47287/99

Решение от 12 февруари 2004 г. на Голямото отделение

(резюме)*

Чл. 6, т. 1: право на справедливо гледане на делото при спор относно граждански права и задължения

Дори когато наказателното производство има за цел само произнасяне по обвинението, решаващият фактор за приложимостта на чл. 6, т. 1 в гражданския му аспект е дали от момента на конституирането на жертвата като гражданска страна до приключването на производството гражданският елемент е останал тясно свързан с наказателния, т.е. дали наказателното производство обуславя гражданския аспект на случая. *A fortiori*, чл. 6 трябва да се приложи спрямо производство, касаещо и наказателния, и гражданския аспект на случая.

Конвенцията не гарантира право на “частно възмездие” или *actio popularis*. Правото трети лица да бъдат обвинени и осъдени за престъпление не може да се отстоява самостоятелно – то задължително трябва да е свързано с упражняването на правото на жертвата да предприеме предвидените от националното законодателство граждански по естеството си действия, дори и само за да получи символична компенсация или да защити свое гражданско право, например на добра репутация. Евентуален отказ от това право трябва да бъде установен по недвусмислен начин.

Фактите по делото

На 31 юли 1995 г. жалбоподателката посетила местното полицейско управление и подала оплакване, че е станала обект на посегателство от страна на двете си деца. Докато пътувала с тях в колата, карана от дъщеря ѝ, синът ѝ я инжектирал два пъти с неизвестно вещество. Медицинският преглед установил следи от инжекции по тялото ѝ. Полицията намерила и спринцовката, по която били открити следи от диазепам и бензониева киселина, част от химическия състав на валиума.

Било предприето разследване, в течение на което жалбоподателката встъпила в производството като гражданска страна. По приложимото френско право фигурата на гражданска страна в наказателното производство съчетава частното обвинение и гражданския иск. Съгласно практиката на Касационния съд, гражданската страна е свободна да избере дали да упражни или не правото си да иска присъждане на обезщетение. Дори и когато искът за вреди е извън компетентността на наказателните съдилища, нейното участие в наказателното

* Материалът е подготвен и предоставен от Фондация *Български адвокати за правата на човека*, като част от диск „Сборник материали по правата на човека”, издаден от НИП през 2007 г.

производство не е недопустимо, тъй като тя съдейства за доказване на твърдяното престъпление. Граждански иск за вреди може да се предяви или до края на гледането на наказателно дело по същество, или по-късно пред гражданския съд.

На 14 март 1997 г. водещият следствието съдия приел, че производството следва да бъде прекратено, тъй като нямало достатъчно доказателства някой да е извършил престъплението. Синът на жалбоподателката бил заминал в чужбина и в конкретните обстоятелства било практически невъзможно да бъде разпитан. Той й бил инжектирал вещество, безобидно “от медицинска гледна точка” в толкова малка доза. Това заключение било съобщено на жалбоподателката същия ден с препоръчано писмо с обратна разписка.

На 7 април 1997 г. тя подала жалба пред съда, като твърдяла, че не е получила съобщение. Искала разследването да бъде подновено и децата ѝ да бъдат доведени принудително, за да бъдат разпитани. Съдът обявил жалбата ѝ за недопустима като просрочена и неподписана. Тя обжалвала определението му пред Касационния съд. Поддържала, че съдът не се е съобразил с редица конкретно посочени разпоредби от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Решението му не отговаряло на съществени законови изисквания и по-специално било постановено от съдии, които не са присъствали на всички заседания по делото. Съдът не обсъдил доводите ѝ относно начина, по който е била уведомена за прекратяването на наказателното производство, поради което решението му било “недостатъчно” мотивирано. На 21 април 1998 г. Касационният съд оставил жалбата ѝ без уважение.

Резюме на решението на Европейския съд

30. Жалбоподателката се позовава на чл. 6, т. 1 от Конвенцията и се оплаква от несправедливостта на производството пред Касационния съд, както и от постановеното от него решение.

31. Страните спорят по приложимостта на чл. 6, т. 1 и Съдът трябва да изследва този въпрос.

I. Предварителни възражения на правителството

32-34. Правителството отбелязва, че по приложимото вътрешно законодателство разликата между тъжба, с която се цели наказване на извършителя на престъплението, и тъжба, посредством която наред с това или самостоятелно се претендира и присъждане на обезщетение, е свързана с важни правни последици.

34-37. С оглед приложимостта на чл. 6, т. 1 правителството поддържа, че в случаите, в които жертвите не са упражнили правото си да искат обезщетение или тяхната единствена цел е била да предизвикат или да се присъединят към наказателното преследване, не съществува спор относно гражданско право или задължение.

37-40. Правителството намира за неудовлетворителен възприетия в практиката на Съда критерий изходът от производството да е решаващ за граждански права или задължения. Единственият разграничителен критерий между производствата, попадащи в приложното поле на чл. 6, т. 1, и тези, спрямо които разпоредбата не е приложима, бил искът за обезщетение. Встъпилата в наказателно производство жертва започвала да отстоява свое гражданско право едва от момента, в който по недвусмислен начин предяви искане за присъждане

на обезщетение за причинените от престъплението вреди. Това можела да стори на всеки етап на производството, без да е необходимо да уточнява размера. Този критерий бил приложим както към висящи, така и към приключили производства. В случая чл. 6, т. 1 не бил приложим, тъй като в течение на производството жалбоподателката не предявила иск за обезщетение.

41-46. Жалбоподателката счита, че чл. 6 следва да се приложи от момента на встъпването на гражданската страна в производството, независимо дали случаят е висящ или е приключен. По оплакването ѝ била предприета предварителна проверка, а след това прокурорът решил да образува следствие. Подавайки молба за присъединяване към вече започналото наказателно преследване, тя заявила ясно намерението си да търси поправка на вредите, причинени ѝ от разследваното деяние, независимо че не подала официална молба за присъждане на парично обезщетение. Жалбоподателката се позовава на решенията на Съда по делата *Морейра де Азеведо с/у Португалия*¹ (23.10.1990 г., А.189) и *Томази с/у Франция*² (27.08.1992 г., А.241-А).

47-48. Съдът напомня, че е постановил множество решения относно производствата с участие на гражданска страна във Франция. По делото *Томази* (цитирано по-горе), той е приел: “Претендираното от г-н Томази право на обезщетение е зависело от решението по тѣжбата му, т.е. от осъждането на извършителите (...). Поради това то е гражданско право, независимо от факта, че компетентен да се произнесе е наказателният съд (виж там стр. 43, § 121). По този начин Съдът е стигнал до извода, че приложимостта на чл. 6 произтича *ipso facto* от относимата нормативна уредба във Франция, която допуска участието на гражданска страна в наказателното производство.

49. По делото *Акуавива с/у Франция*³ обаче, макар Комисията да е приложила чл. 6 на базата на случая *Томази с/у Франция*, Съдът е счел за нужно да провери дали въпросното производство е касаело спор относно граждански права и задължения на жалбоподателите (виж решението от 21.11.1995 г., А.333-А, стр. 14, § 45).

50. Съдът припомня, че в практиката си по чл. 6, т. 1 (виж *Зандер с/у Швеция*⁴, 25.11.1993 г., А.279-В и *Кероярви с/у Финландия*⁵, 19.07.1995 г., А.322), е изследвал “дали е налице спор относно право, за което поне на защитими основания може да се твърди, че е признато от вътрешното право”. “Спорът” трябва да бъде “действителен и сериозен” и може да се отнася не само до съществуването на правото, но и до неговия обхват и начин на упражняване. Освен това Съдът е приел, че изходът от производството трябва да бъде пряко решаващ за спорното право (виж цитираното *Акуавива*, стр. 14, § 46). По делото *Акуавива* той е обосновал заключението си за приложимост на чл. 6, т. 1 с факта, че жалбоподателите са завели наказателното дело за да осигурят осъдителна присъда, която е била предпоставка за получаване на обезщетение, като са се въздържали от предявяване на иск за вреди преди и по време на съдебния процес. Изводът на националния съд за наличие на самозащита, изключващ всякаква наказателна или гражданска отговорност, ги е лишил изцяло от право да търсят компенсация и по този начин изходът от производството е бил, от гледна точка на

¹ *Moreira de Azevedo v. Portugal*

² *Tomasi v. France*

³ *Acquaviva v. France*

⁴ *Zander v. Sweden*

⁵ *Kerojärvi v. Finland*

чл. 6, т. 1, пряко решаващ за установяването на право на обезщетение (виж там стр. 13, § 47).

51. Съдът се е позовал на изводите си по делото *Акуавива* в решението по делото *Хамер с/у Франция*⁶ (от 7.08.1996 г., Reports of Judgments and decisions 1996-III), в което за разлика от делата *Томази с/у Франция* и *Акуавива* наказателното производство не е било прекратено, а е била постановена присъда. Приел е, че производството не е било решаващо по смисъла на чл. 6, т. 1 от Конвенцията, тъй като г-жа Хамер не е предявила иск за обезщетение по време на предварителното разследване или пред съда и е можела да направи това по-късно пред гражданските съдилища.

52. Съдът е потвърдил тази своя практика в решението по делото *Аит-Мууб с/у Франция*⁷ (28.10.1998 г., Reports 1998-VIII), където е приел, че оплакването на втория жалбоподател се отнася до гражданско право, доколкото той изрично се е позовал на претърпените в резултат на твърдените престъпления вреди. Съдът е направил извод, че производството е било решаващо за установяването на правото на обезщетение на жалбоподателя, тъй като с тъжбата си той е целял осъждане на извършителите на твърдените престъпления, което би му дало възможност да упражни гражданското си право на обезщетение за понесените вреди. Съдът е приел за ирелевантно, че при подаването на тъжбата не е бил конкретизиран размерът на вредите, тъй като според френското право искът за вреди може да бъде предявен преди или по време на съдебното производство (виж там § 44, а също и § 47 от цитираното *Акуавива*, стр. 14-15).

53. На аналогични съображения Съдът е основал и решението си по делото *Мени с/у Франция*⁸ (26.10.1999 г., §§ 28-29), по което наказателното производство е било прекратено. Приел е, че след като жалбоподателят не е успял да докаже твърденията си пред наказателните съдилища, не е имал шанс да успее и пред гражданския съд (виж там § 30).

54-56. Съдът счита, че това състояние на съдебната практика може да създаде проблеми от гледна точка на правната сигурност на страните. Съществуващата практика, а следователно и критериите, обикновено прилагани след делото *Томази с/у Франция*, показват тенденция за прекомерно усложняване на проверката за приложимост на чл. 6 спрямо производството с участие на гражданска страна във Франция. Тази проверка може да срещне трудности в случаи, които все още са висящи пред вътрешните съдилища или по които наказателноправните въпроси са били решени. Съдът не може нито да заеме мястото на вътрешните съдилища като направи оценка на представените от жалбоподателя доказателства, нито да определи предварително изгледите за успех на последващи обжалвания, дори и да допусне, че отделното разглеждане на многото производства, предназначени да поправят едни и същи вреди, не е изкуствено. Поради това Съдът би желал да сложи край на несигурността, съпътстваща прилагането на чл. 6 спрямо разглежданото производство, особено като има предвид, че много от договарящите държави имат аналогичен правен институт.

Нов подход

⁶ Hamer v. France

⁷ Aït-Mouhoub v. France

⁸ Maini v. France

57. Съдът напомня, че макар съгласно практиката му понятието “граждански права и задължения” да се тълкува самостоятелно, законодателството на засегнатата държава не е без значение (виж [Кьониг с/у Германия](#)⁹, 28.06.1978 г., А.27, стр. 30, § 89). Дали дадено право следва да се счита за гражданско по смисъла на Конвенцията, трябва да се определи не само с оглед на неговата правна квалификация, а и в зависимост от материалното му съдържание и последиците му съгласно вътрешното право, и като се вземат предвид предметът и целта на Конвенцията.

58-60. Съдът отбелязва, че по приложимото френско законодателство жертвите на престъпление могат да предявят иск за вреди както пред гражданските съдилища, така и пред наказателния съд, едновременно с наказателното преследване. По този начин те разполагат с възможността да избират между гражданското и наказателното производство. В гражданското производство фактът, че вредите са причинени от престъпление, обуславя прилагането на правила като неотменимост на избора на път за защита и принципа, че гражданското производство трябва да изчака изхода от наказателното и че влязлата в сила присъда обвързва гражданския съд.

61. Наказателнопроцесуалната възможност, с която Съдът се занимава по настоящото дело, се упражнява или с “встъпване” във вече започнало наказателно производство чрез молба до съдията, който води следствието, съответно до съда по време на съдебния процес, или посредством “завеждане” на дело чрез тъжба с конституиране като гражданска страна или чрез пряко призоваване пред съда. Въпреки че качеството на гражданска страна води до известни ограничения за жертвата, доколкото вече не може да дава свидетелски показания и е изложена на санкции в случай на неуспех или злоупотреба, тя се ползва от предимствата на страна в наказателното производство – получава информация за процесуалните действия, може да прави искания за документи и да подава жалби и, което е най-важно, може да получи от наказателния съд обезщетение за претърпените вреди.

62. В светлината на изложеното не може да има съмнение, че съгласно френското право производството с участие на гражданска страна представлява гражданско производство за обезщетяване на вреди, причинени от престъпление. Съдът не вижда причини да постанови друго с оглед прилагането на чл. 6, т. 1 от Конвенцията.

63. Съдът не счита, че изтъкната от правителството разлика между молбата за встъпване в производството и гражданския иск за вреди изключва приложението на чл. 6. Гражданските страни имат свое собствено право както да вземат участие в производството в защита на гражданските си интереси, така и да претендират обезщетение на всеки етап от това производство. Фактът, че те могат да изберат да не искат присъждането на обезщетение в определен стадий на производството не лишава претенцията им от нейния граждански характер, нито пък отнема правото им да предявят тази претенция на по-късен етап – право, за което не може да се твърди, че не са упражнили, докато не приключи съдебното разглеждане по същество. Освен това, не може да бъде споделено становището на правителството, че френското право противопоставя производството с участие на гражданска страна на предявяването на гражданска претенция. Първият институт всъщност е само разновидност на втория, като процедурата се задвижва чрез завеждане на наказателно дело или чрез встъпване.

⁹ König v. Germany

64. Съдът не приема позицията на правителството, че не е налице спор (“*contestation*”), докато не бъде направено искане за присъждане на обезщетение. “В това отношение Съдът напомня, че правото на справедливо гледане на делото заема толкова важно място в едно демократично общество, че не може да съществува оправдание за ограничителното тълкуване на чл. 6, т. 1. Съобразяването с духа на Конвенцията изисква думата “*contestation*” (спор) да не се тълкува твърде формално-технически и да ѝ се придава по-скоро същностно, отколкото формално значение. Освен това, тя няма съответстваща ѝ дума в английския текст на чл. 6, т. 1 (виж цитираното *Морейра де Азеведо*, стр. 16-17, § 66). Също така, щом конституирането като гражданска страна е равнозначно на предявяването на иск за обезщетение по граждански път, фактът, че жертвата може да е пропуснала да направи формално искане за обезщетение, е без значение – придобивайки качеството на гражданска страна, тя демонстрира значението, което придава не само на осъждането на извършителя, но и на паричното обезщетяване за понесените вреди (пак там, стр. 17, § 67).

65. Във всеки случай, мислимо е чл. 6 да се приложи дори при отсъствие на искане за парично обезщетение – достатъчно е изходът от производството да е решаващ за въпросното “гражданско право” (виж цитираното *Морейра де Азеведо*, стр. 17, § 66; и *Хелмърс с/у Швеция*¹⁰, 29.10.1991 г., А.212-А, стр. 14, § 29).”

“66. В светлината на изложеното няма съмнение, че съгласно френското право производството, в което едно лице твърди, че е жертва на престъпление, е решаващо за негови “граждански права” от момента на конституирането му като гражданска страна. В действителност чл. 6 е приложим спрямо производство с участие на гражданска страна, дори във фазата на предварителното разследване, взета самостоятелно (виж цитираните *Томази с/у Франция*, *Акуавива* и *Мени*), и дори, при случай, ако е висящо или е възможно производство пред гражданските съдилища. По отношение на последното Съдът счита за изкуствено да се приеме, че изходът от заведено от жертва на престъпление производство пред наказателните съдилища престава да бъде решаващ просто поради факта, че е висящо или е възможно гражданско производство, тъй като той може само да констатира, че наказателното производство във Франция има преимущество пред гражданското, както от гледна точка на разполагаемите средства за установяване на фактите и за събиране на доказателствата, така и от гледна точка на принципа, че гражданското производство трябва да изчака изхода от наказателното, и с оглед на задължителната сила на присъдата при произнасянето по гражданския иск.

67. Съдът отбелязва по-нататък, че дори когато наказателното производство има за цел само произнасяне по наказателното обвинение, решаващият за приложимостта на чл. 6, т. 1 фактор е дали от момента на конституирането на жалбоподателя като гражданска страна до приключването на това наказателно производство гражданският елемент е останал тясно свързан с наказателния (виж *Калвели и Чилио с/у Италия*¹¹[GC], 17.01.2002 г., ECHR 2002-I, § 62), или, с други думи, дали наказателното производство обуславя гражданския аспект на случая. *A fortiori*, чл. 6 трябва да се приложи спрямо производство, касаещо и наказателния, и гражданския аспект на случая.”

68. При това положение, във връзка с производствата, които целят само произнасяне по наказателно обвинение, Съдът изследва тясната връзка, която

¹⁰ *Helmerts v. Sweden*

¹¹ *Calvelli and Ciglio v. Italy*, решение на Голямото отделение

съществува във френското право между участието на гражданска страна и държавното наказателно преследване. Производството с участие на гражданска страна, започнато посредством “завеждане” на дело, автоматично поставя в ход държавното наказателно преследване. Макар и важна, тази последица съставлява само един аспект на производството, поради което не го лишава от неговия “граждански” характер. В тази връзка Съдът припомня, че по предишно дело срещу Франция се е съгласил с правителството, че “гражданската страна в производството не може да се разглежда като опонент на обвинението, нито непременно като негов съюзник, като се има предвид, че техните роли и цели са очевидно различни” (виж *Берже с/у Франция*¹², 3.12.2002 г., ECHR 2002-X, § 38). В допълнение Съдът отбелязва, че оттеглянето на тъжбата не слага край на наказателното преследване, освен в изключителни случаи. На последно място той подчертава, че в Препоръка (2000)19 относно ролята на държавното обвинение в наказателното правораздаване¹³ Комитетът на министрите е изразил позицията, че на жертвите следва да се осигури възможност да оспорят решението на прокурора да не предприема наказателно преследване, като, *inter alia*, им се даде право да поддържат обвинение по частен път.

69. Факт е обаче, че касационният съд е възприел принципа за гражданско производство за чисто наказателни цели, което може да обясни защо правната доктрина отпраща без разлика към “гражданско производство за наказателни цели” и “производство с участие на гражданска страна за наказателни цели”.

“70. Съдът счита, че в подобни случаи приложението на чл. 6 достига своите предели. Той отбелязва, че Конвенцията не гарантира нито претендираното от жалбоподателката право на “частно възмездие”, нито *actio popularis*. От това следва, че правото трети лица да бъдат обвинени и осъдени за престъпление не може да се отстоява самостоятелно – то задължително трябва да е свързано с упражняването на правото на жертвата да предприеме предвидените от националното законодателство граждански по естеството си действия, дори и само за да получи символична компенсация или да защити свое гражданско право, като например правото на добра репутация (виж *Голдър с/у Обединеното кралство*¹⁴, 21.02.1975 г., А.18, стр. 13, § 27; *Хелмерс*, цитирано по-горе, стр. 14, § 27 и *Толстой Милославски с/у Обединеното кралство*¹⁵, 13.07.1995 г., А.316-В, стр. 78, § 58). При всички положения, отказът от това право трябва да бъде установен по недвусмислен начин, когато се наложи (виж, *mutatis mutandis*, *Колоца с/у Италия*¹⁶, 12.02.1985 г., А.89, стр. 14-15, § 28 и *Мефтах и др. с/у Франция*¹⁷, 26.07.2002 г., ECHR 2002-VII, § 46).

71. Съдът стига до заключението, че конституирането като гражданска страна попада в приложното поле на чл. 6, т. 1 от Конвенцията, освен в случаите, разгледани в предходния параграф.

72. Подобен подход е в съгласие с необходимостта да се гарантират правата на жертвите и тяхното адекватно участие в наказателното производство. Фактът, че изискванията, включени в понятието за справедливо гледане на делото, не са непременно същите при спор относно граждански права и

¹² Berger v. France

¹³ Recommendation Rec(2000)19 on the role of public prosecution in the criminal justice system. Приета на 6 октомври 2000 г.

¹⁴ Golder v. the United Kingdom

¹⁵ Tolstoy Miloslavsky v. the United Kingdom

¹⁶ Colozza v. Italy

¹⁷ Meftah and Others v. France, решение на Голямото отделение.

задължения и по наказателните дела, както показва липсата на детайлни разпоредби, подобни на чл. 6, т. 2 и 3, по отношение на гражданските спорове (виж *Домбо Бехер В.В. с/у Холандия*¹⁸, 27.10.1993 г., А.274, стр. 19, § 32), не означава, че Съдът може да игнорира тежкото положение на жертвите и да омаловажи техните права. Във всеки случай НПК (...) изрично е установил определени основни принципи по отношение на наказателното производство, включително за “баланс между правата на страните” и за гарантиране правата на жертвите. Накрая, Съдът обръща внимание на препоръки R (83) 7, R (85) 11 и R (87) 21 на Комитета на министрите, ясно сочещи правата, които жертвите могат да отстояват в контекста на наказателното право и процес.”

Приложение на горните принципи в настоящия случай

73. Съдът счита, че трябва да се възприеме този нов подход и, в съответствие с предмета и целите на Конвенцията, изключенията от гаранциите по чл. 6, т. 1 трябва да се тълкуват ограничително (виж *Пелгрен с/у Франция*¹⁹ [GC], 8.12.1999 г., ECHR 1999-VII, § 64).

74-75. Съдът намира, че в настоящия случай жалбоподателката е била конституирана като гражданска страна по време на следствието, упражнила е правото си да търси обезщетение за вредите, които е претърпяла в резултат на твърдяното престъпление, и не е направила отказ от това право. Ето защо, производството попада в обхвата на чл. 6, т. 1 от Конвенцията и възражението на правителството, че жалбата е несъвместима *ratione materiae* с разпоредбите на Конвенцията, трябва да бъде отхвърлено.²⁰

II. Твърдяното нарушение на чл. 6, т. 1 от Конвенцията

76-77. Жалбоподателката твърди, че решението за прекратяване на наказателното производство е било спорно и при това не ѝ е било връчено по надлежния ред. Касационният съд не обсъдил всички посочени от нея основания и не изложил достатъчни мотиви .

78-79. Правителството оспорва тези оплаквания.

“80. Съдът отбелязва, че правото на справедливо гледане на делото, гарантирано от чл. 6, т. 1, включва правото на страните да изложат всички становища, които считат за относими към случая. В светлината на Конвенцията, която гарантира не теоретически или илюзорни, а практически и ефективни права, (виж *Артико с/у Италия*²¹, 13.05.1980 г., А.37, стр. 16, § 33) това право може да се счита за ефективно, само ако становищата им бъдат действително “чути”, т.е. надлежно разгледани от съответния съд. С други думи, наред с останалото чл. 6 задължава съдебния орган да извърши подходяща преценка на твърденията, доводите и доказателствата, представени от страните, без това да изключва констатацията дали те са относими или не (виж *Ван де Хурк с/у Холандия*²², 19.04.1994 г., А.288, стр. 19, § 59).

81. Също така, макар че чл. 6, т. 1 наистина задължава съдилищата да излагат мотиви за решенията си, това не може да се разбира като изискване за

¹⁸ *Dombo Beheer B.V. v. the Netherlands*

¹⁹ *Pellegrin v. France*

²⁰ Решението е единодушно.

²¹ *Artico v. Italy*

²² *Van de Hurk v. the Netherlands*

подробен отговор на всеки аргумент (виж например цитираното *Ван де Хурк*, стр. 20, § 61).

82. Накрая Съдът отбелязва, че не е негова задача да се занимава с фактически или правни грешки, за които се твърди, че са допуснати от националния съд, освен ако и доколкото те са нарушили права и свободи, защитени от Конвенцията (виж например *Гарсия Руис с/у Испания*²³, 21.01.1999 г., Reports 1999-I, § 28). Във всеки случай, разрешаването на проблеми по тълкуването на националното законодателство е задача преди всичко на националните власти, и по-специално на съдилищата (виж *Коем и др. с/у Белгия*²⁴, 22.06.2000 г., ECHR 2000-VII, § 115).”

83-84. Съдът счита, че в светлината на фактите по случая разпоредбата на чл. 6, т. 1 от Конвенцията не е била нарушена. Касационният съд не може да бъде упрекнат, че не е споменал всички посочени от жалбоподателката вътрешноправни разпоредби. При това Съдът е съгласен с правителството, че някои от тях са били напълно неприложими. Касационният съд е взел предвид и е разгледал всички изложени основания за обжалване и решението му не може да се приеме за немотивирано. Съдът заключава, че не е извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от Конвенцията.²⁵

²³ *García Ruiz v. Spain*

²⁴ *Coëme and Others v. Belgium*

²⁵ Решението е единодушно.